

1.

Честит рожден ден

Март е месецът от годината, в който започваме да си мислим, че най-накрая сме се отървали от зимата. Наблюдаваме първите пъпки по гърветата, жеравите в небето, позволяваме си да мечтаем за нежната топлина на слънчевия лъч върху кожата ни и започваме да прибираме палтата и шаловете. Но това беше само мит, част от колективното въображение, защото реалността не беше нищо подобно. Пейзажите все още приличаха на картини на Моне, чиито цветове бяха премахнати, малко като телевизията в черно-белия ѝ период. Появяваха се и онези досадни мартенски гъждове, които разваляха сешоара ти за по-малко време, отколкото е необходимо, за да изправиш първия кичур коса. И това се отнасяше само за късметлиите. Подият сняг понякога изненадваше савойците¹, които току-що бяха сменили

---

¹ Жители на историческата област Савоя, която днес обхваща части от територията на Франция, Швейцария и Италия. – Бел. прев.

зимните си гуми. Накратко, март безспорно беше лукав месец. Имаше обаче един ден, който Клеманс очакваше с нетърпение – 11 март, денят, в който тя се бе родила. Въпреки че вече не беше онова рошаво, смачкано бебе, което сигурно е било подменено при раждането, както обичаше да казва майка ѝ, тя все още бе дете по душа, когато ставаше дума за рождения ѝ ден или за Коледа. Имаше нещо успокояващо в това да се повтарят тези ритуали. И така, въпреки че времето днес се очертаваше да бъде особено капризно, ако не и гадно, Клеманс стана от леглото в добро настроение и със сигурност нямаше никакво намерение да позволи на няколко облака да помрачат деня ѝ. Когато влезе в кухнята, Антоан вече се беше настанил на един от високите столове, с чаша кафе в едната ръка и смартфона си в другата.

– Добро утро, скъпи – каза тя и го целуна по бузата.

– Добро утро – отвърна съпругът ѝ, без да откъсва поглед от екрана.

Разбира се, тя би оценила, ако поне в този ден, веднъж в годината, я чакаше чаша ароматно кафе на плотта, но след седемнайсет години брак Клеманс знаеше какво да очаква, или по-точно какво да не очаква. И най-вече с времето се беше научила да не се фокусира върху малките детайли. Животът се състоеше от

компромиси, а една връзка – от още повече. Затова си наля чаша кафе и отиде също да седне на един от високите столове край барплота.

- Имаш ли планове за тази сутрин? – попита го тя.

- Нищо конкретно... – отвърна Антоан.

- Нали помниш, че няма да съм тук?

- Не...

- Имам час за козметик.

- Можеш ли да купиш букет цветя на връщане?

Да ме кара да си купя сама подарък за рождения си ден, е малко прекалено.

- Ако искаш да ми подариш цветя, предпочитам да ги избереш сам, за да има поне минимален ефект на изненада.

Дори така ми изглежда компромисно.

- Те са за майка ми, нали ще вечеряме при нея тази вечер, не помниш ли?

Грешах, огромен ефект на изненада.

- Ъъъ... тази вечер?

- Да, защо? Проблем ли има?

- Ами днес е рожденият ми ден. Нали не си забравил?

- Напълно ми е излязло от ума – призна Антоан, като най-накрая вдигна поглед от телефона си. – В моя защита мога да кажа, че в момента в офиса е пъл-

на лудница. С цялата тази работа около повишението не ми остава никакво свободно време.

Да не показвам разочарованието си, да не се оставям да бъда завладяна от негативни мисли. Да приема, че нещата не вървят по начина, по който съм ги планирала. Вдишай. Издишай.

От шест години Антоан работеше за *Gatex*, компания, която произвеждаше резервни части за автомобилната индустрия. Той заемаше длъжността ръководител на отдел „Човешки ресурси“ на завода в Шату, парижкото предградие, но се стремеше да заеме поста на директор на отдела за цяла Франция, който току-що се беше освободил в централния офис в Париж. Клеманс, разбира се, се гордееше със съпруга си, но професионалните му амбиции започваха да влияят твърде много на ежедневието им.

- Знам, че си под голямо напрежение в работата...

Нямам търпение тази кампания да приключи и най-после да изберат някого, за да можем да продължим живота си. Като се надявам, разбира се, той да получи поста...

- ... геният тепърва започва - продължи Клеманс, като се опитваше да звучи весело, - все още можем да организираме нещо хубаво. Може би ще можем да отложим срещата с майка ти за утре на обяд?!

- Клеманс, това е планирано от много време...

Не искам да изглеждам недоволна, но мисля, че рожденият ми ден е планиран от доста по-дълго време... За да бъдем точни, отпреди четиресет и три години.

- ... а и знаеш, че на нейната възраст се напъга, ако плановете се променят в последния момент.

Клеманс, помисли си какво би казала Дороти: „Безполезно е да се бориш срещу нещо, което не можеш да контролираш. Приеми го. В края на краищата това е само един рожден ден, а и следващият вече приближава... остават само 365 дни“.

- Ако искаш, може да се срещнем някъде за обяд? – предложи Антоан като компромисен вариант.

Това определено не беше представата на Клеманс за този специален ден, но тя знаеше, че Антоан не е особено гъвкав – да не кажем изобщо – когато ставаше дума за майка му, така че прие неговото предложение. Нямаше желание да спори с него днес, или който и да било друг ден, по природа тя бе човек, който избягваше конфликтите. А и като цяло имаше склонност да вижда чашата по-скоро наполовина пълна, отколкото наполовина празна.

- Романтически обяд? Прекрасна идея, от цяла вечност не сме имали такъв. Оставам на теб да резервираш маса някъде, ще ти звънна, когато приключа с процедурата.

*Мечтая си за чаша шампанско и морски дарове,
вече устата ми се пълни със слюнка.*

- Добре - съгласи се Антоан, който вече отново гледаше в екрана на телефона си.

- Здравей, мамо, честит рожден ден...

В кухнята току-що нахлу висок, полубуден младеж. С нежно лице, леко непокорна кестенява коса, Габриел бе юноша на седемнайсет, здраво стъпил на земята. За голямо облекчение на родителите му, той беше преминал през тийнейджърските си години безпроблемно. Въпреки че ги бяха предупреждавали: „Имате момче? Ще видите, че с момчетата е още по-трудно“. *Какво да се прави? Гаранционният му срок отдавна е изтекъл и няма как да го сменим.* „Освен това единствено дете, ще има да патите!“ *Бързаме да направим второ колкото се може по-скоро, ще стискаме палци този път да не се падне пак момче.*

- Добро утро, миличък - каза Клеманс, като разроши кестенявите му къдрици.

- Мамо...

- Какво? Нали няма мен да обвиняваш за това гнездо върху главата ти все пак? Вече ти казах - използвай моя балсам, остави го за две минути да подейства, докато си под гуша, и си готов.

- Мамо, ако приятелите ми разберат, че използвам подобни неща, репутацията ми ще бъде съсипана.

- Ах, тийнейджърите и тяхната репутация!
Всъщност същото бе и по наше време.

- А и, ако се замислим, ти си ме родила, така че
носиш известна доза отговорност за косата ми.

- Ъъъ, извинявайте, че ви прекъсвам, но и аз имам
принос в това - възрази Антоан.

- Обичам те, татко, но трябва да признаеш, че
мама е свършила основната част от работата.

*Именно, тринайсет часа родилни болки, при които
съжеляваш дори, че ти се е приискало да станеш май-
ка, и които накрая приключват безславно с цезарово
сечение по спешност. Съдейки по грозния белег в дол-
ната част на корема ми, вероятно дежурният лекар
се е казвал Волдемор...*

- По този повод - продължи Габриел, обръщайки
се към майка си, - заповядай. Не е много, но това е
всичко, което можех да си позволя с възможностите
на беден гимназист.

- Ако това е поредният опит да измъкнеш повече
гъжобни пари от баща ти и мен, не си познал - поше-
гува се Клеманс, докато разопаковаше подаръка си. -
Благодаря ти, миличък!

- Надявам се, че я нямаш...

- „Сладките изкушения на баба“ - прочете тя на
корицата, - точно тази я нямам.

- Страхотно!